



Ladislav Babić

Freigeist, zeitgeist i krankgeist

Premnogo ljudi svašta vidi, najčešće upravo ono što žele. Uglavnom im duh, genetskom ili odgojnom greškom ustrajno slijedi privid, opsjenu iliti *fatamorganu*. Relativizirajući fašizam i antifašizam, sotonizacijom potonjeg - koji kao prevazilazi sve fašističke zločine – podrivaju ga plitkim denuncijacijama. Alibijski se držeći antifašizma kojeg se još u srži njegovoj ne usude napadati, jer je barem za sada - uslijed kakvog-takvog svjetskog konsenzusa oko njegove povijesne uloge - nedodirljiv, pokušava se dezavuirati činjenicu da su za vrijeme *NOB*-e jedini istinski, djelatni domaći antifašisti bili komunisti, uspjevši oko sebe okupiti sve više naroda, ne toliko u borbi koliko poslije pobjede promovirajući socijalizam. Upravo taj, antikapitalistički usmjereni, internacionalni marksistički socijalizam, ponajviše smeta njegove prokazivače. Pa tako obrazuju frontu izjednačavanja s fašizmom, ne bi li ustvari dokazali da je gori od njega. Nema za plitkoumce razlike između *Hitlera, Mussolinija, Lenjina, Staljina, Maoa, Tita, Castra,...* (*Pavelića* ne spominju) – sve je to za njih ista bagra, socijalisti i „*komunjare*“. Neki beznačajnik se tako anonimnim komentarima obara:

„Ljevičari su bili Musolini, Hitler, Lenjin, Staljin, Mao i ostala bratija koja je prošlo stoljeće obilježila sa sto miliona mrtvih.“

„Crveno i crno, isti jad. Činjenica, neosporna, sve masovne ubojice, ovako ili onako, bili su ljevičari. Hitler, Staljin, Mao, Pol Pot, Kim Jong, Brežnjev, Tito, Milošević, Mladić, itd, itd.“

„Oni koji su čitali Mein Kampf, a ja nisam taj, kažu da je Lenjin imao jednog jednako uspješnog učenika, isto tako militantnog, Adolfa Hitlera, koji je u svojoj knjizi još 1924. otvoreno priznao svoj dug Lenjinu.“

Komentator, koje ni ne nastoji dokumentirati izvore svog „*prosvjećenja*“, kipti od svekolike mržnje prema ljevici (identificirajući je s pomno izabranim primjerima), koja ga sprečava razlučiti istinu od laži. On „*nije čitao*“; zaboga, zamislite onda kako milijune eksjugovića koji podjednako nisu čitali „*Mein Kampf*“, fascinira tvrdnja: „*Oni koji su čitali Mein Kampf, a ja nisam taj, kažu...*“. Lenjin se u njemu poimence spominje tek na jednom mjestu, koje teško možemo smatrati otvorenim priznanjem „*duga Lenjinu*“:

„Svi stvarno veliki historijski prevrati zato nisu izvršeni napisanom rečju, već ih je ona u najboljem slučaju sledila. Ne veruje se da bi se Francuska revolucija ikada ostvarila filozofskim teorijama, da nije našla armiju hušakača, koju su vodili demagozi najvećeg stila, i koja je raspirivala strasti po sebi izmučenog naroda, dok najzad nije usledila ona strahovita erupcija, koja je celu Evropu skamenila od straha. Isto tako ni najveći revolucionarni preokret najnovijeg doba, boljševička revolucija u Rusiji, nije izvršena Lenjinovim spisima, već govorničkom aktivnošću koja budi mržnju, od strane bezbroj najvećih i najmanjih hušakačkih apostola.“

Dokazom poklapanja svjetonazora im služi i „*oštrim*“ okom i „*briljantnim*“ duhom zapažena riječ „*socijalistička*“ u imenu *Nacionalsocijalističke njemačke radničke partije (NSDAP)*, što je posve dovoljno uvjeriti sebe sama da su u pravu. I zvučnija imena od *najodanijih* čitatelja lijevih portala - na kojima ordiniraju s isključivom namjerom njihova *podrivanja* i *sabotiranja* – nastoje obrazlagati stvarnost konstrukcijama pseudoargumenata. Ipak treba ići dublje od forme, sagledati uzroke, posljedice, kontekst i suštinu zbivanja. Ubojstva ljudi su tek formalno jednaka, ali se suštinski mogu jako razlikovati ukoliko shvatimo razloge čina.

Alain de Benoist nastoji u knjizi „*Komunizam i nacizam*“, usporedbom primjera iz *realno postojećeg nacizma* i *nikad nigdje postojećeg komunizma* - već *realsocijalizma* koji nam uvaljuje kao njegovu paradigmu - [izjednačiti](#) ove ideologije kao podjednako totalitarističke. I njega slabo brine realsocijalizam, propao i prije izdanja knjige; pravu muku mu pričinja ideja socijalizma (komunizma). Jednako kao izjednačiteljima socijalizma i fašizma primjerima *Hitlera* i *Mussolinija*, koji da su u mladosti bili lijevo usmjereni, što ih onda kao čini doživotnim ljevičarima (ali se *Tuđmana* ne usude proglasiti doživotnim

komunistom!). Prvi kao pripadnik nacionalistički i antisemitski orijentirane *Njemačke radničke stranke* (ubrzo joj je postao vođa i promijenio ime u *Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei* (NSDAP, znanu kao *Nacistička stranka*), dok drugi bijaše član *Socijalističke partije* koju je kasnije preimenovao u *Partito Nazionale Fascista*. Gluposti o proglašavanju fašista ljevicom ušančile su se u glavicama rasprostranjenog ljudskog korova, mada ih najbolje demantiraju sami fašistički vođe, vlastitim riječima. I *Mussolini* i *Hitler*, u mladosti vođeni lijevim idealima (koliko iskreno, ubrzo se pokazalo), izdali su ih čim su prihvatili nacionalističke, rasističke, imperijalističke i revanšističke zamisli, pa je – primjerice - pri hvatanju *Mussolinija* prilikom neuspjelog pokušaja bijega u *Švicarsku* jedan od (talijanskih) partizana [doviknuo](#): "*Zašto si izdao socijalizam?*". Evo što piše *Philipp Blom* u knjizi „*Fracture: Life and Culture in the West, 1918.-1938.*“ (prevedenoj kao „*Rastrgane godine, 1918.-1938.*“), o velikom paljenju knjiga („*civiliziranije*“ ponovljenom hrvatskim [knjigocidom](#)) od 10. maja 1933. u sedamdeset njemačkih univerzitetskih gradova:

„Tisuće znatiželjnika pridružile su se hordama u maršu, a velike radijske postaje poslale su reportere da uživo izvještavaju. Novine su pratile spaljivanje knjiga s bujicom članaka u kojima su hvalile domoljubni duh studenata, upozoravale na dvostruku prijetnju židovstva i komunizma i zahtijevale zdravu, autentičnu narodnu umjetnost iz najdublje njemačke duše“

Ili, recimo:

„Mesijanski, kršćanski elementi tih osjećaja bili su odlučujući za uspjeh fašističkog režima. Otkad se Mussolini postavio na vrh države laganjem, zastrašivanjem i ubojstvom, majstorski je začarao kolektivnu psihu svoje zemlje. U njegovoj borbi protiv socijalizma, koji je dvadesetih godina uživao masovnu potporu siromašnih radnika i industrijskih radnika na sjeveru zemlje, saveznici i sponzori bili su mu zemljoposjednici, industrijalci i imućni pripadnici srednjeg sloja, prije svega u Milanu i dugim industrijskim gradovima, gdje se socijalistička revolucija doimala izglednom.“

Dodaju neobrazovani revizionisti, kao jedan od dokaza svojoj tezi, *pakt iz 1939. godine* koji je *Staljin* sklopio s *Hitlerom* o nenapadanju ([pakt Ribbentrop–Molotov](#)) – što bi ih trebalo prikazati jednakima - ali se ne vode istom „*logikom*“ u suradnji ustaša i četnika ([1](#), [2](#)), ili onoj nedavnoj; *Hrvata* i *Srba* protiv *Bošnjaka*, u času kad su međusobno ratovali, a *Hrvati* pride i prodavali naftu svome neprijatelju. Nimalo ih ne smeta ni potpisivanje [Münchenskog sporazuma](#) koji su *V. Britanija* i

Francuska sklopile s *Hitlerom* godinu dana prije *Sovjeta*, jasno mu pokazujući vlastitu slabost, i jačajući apetit daljnjim posezanjima za tuđim teritorijima! Vjerolomni napad *nacističke Njemačke* na *SSSR* pak im se nikako ne uklapa u priču.

Hitlerovo „teorijsko“ blebetanje, fašistička „biblija“ – „*Mein Kampf*“, iliti „*Moja borba*“ (iz koje slijede citati, ukoliko se drukčije ne naglasi) - vlastitim riječima *Führera* demantira bolesne duhove (*krankgeist*):

„Tako mi u mome dobu od sedamnaest godina reč "marksizam" beše još malo poznata, dok su mi "socijaldemokratija" i socijalizam izgledali identični pojmovi. I ovde je bio potreban prst sudbine, da bih široko otvorio oči pred ovom nečuvenom prevarom naroda.“

Zbrka pojmova suvremenih mu idolopoklonika sasvim je ista, s tim da oni još i krivotvore svog gurua. Knjiga je manifest protiv *židovstva*, kao i *marksizma* te *socijalizma*, kojih autor uvijek vidi *Židove* kao glavne nosioce i propagatore. Prvo dan u „teorijskom“ vidu, a potom na poznati način proveden. *Charlie Chaplin* se pokazao boljim *analitičarem psihe* budućeg ratnog zločinca (neosuđenoga, poput *Miloševića* ili *Tuđmana*) od profesionalaca, poentirajući humanističkim *kontrapunktom* idejama i djelima nikad promijenjene zločinčeve psihe. Evo malog izbora iz bezbroj misli *manijaka* kojem se dugo klanjao njemački narod, kao i cijela evropska politika, a koje direktno proturječe proturanjima nekih revizionista:

- „*Ali najomraženiji je tim marksističkim narodnim varalicama morao biti pokret, čiji bi izraziti cilj bio zadobijanje one mase koja je do tada stajala u isključivoj službi međunarodnih marksističkih jevrejskih i berzanskih partija.“*

- „*U godinama 1913. i 1914. sam opet, po prvi put, takođe u raznim krugovima, koji danas delom tako verno pripadaju našem nacional-socijalističkom pokretu, izražavao svoje uverenje, da je pitanje budućnosti nemačke nacije pitanje uništenja marksizma...“*

- „*Unutrašnje propadanje nemačkog naroda već onda je odavno započelo, a da ljudima nije bilo postalo jasno, kako to često u životu biva, ko je uništavač njihovog bitisanja... Pošto ovoga nisu poznavali... ili hteli da upoznaju, i borba protiv marksizma je imala, međutim, samo vrednost jednog nadrilekarskog trućanja.“*

- „*Ono drugo što me je onda ljutilo bio je način na koji su se suočavali sa marksizmom, a koji su - smatrali dobrim. Time su u mojim očima dokazivali samo to da o toj kugi nisu imali ni najmanje pojma.*“

- „*Besmislica bez premca bila je da su u danima avgusta 1914. nemačkog radnika identifikovali sa marksizmom. Nemački radnik se u onim časovima otrgao iz zagrljaja ove otrovne zaraze, pošto on, inače, nikada ne bi mogao uopšte da stupi u borbu. Ali bili su i toliko glupi da su mislili kako je sad možda marksizam postao "nacionalan" (!? – e svašta od njih !) jedna blistava misao koja samo pokazuje da u tim drugim godinama niko od ovih učinkovitenih upravljača državom nije našao za vredno truda da prostudira suštinu ove nauke, jer bi, inače, onda ipak teško mogla da promakne takva besmislica. Marksizam čiji je poslednji cilj bio i ostao uništenje svih nejevrejskih nacionalnih država, morao je na svoj užas da vidi da se u julskim danima godine 1914. nemačko radništvo, njime omađijano, probudilo i da se ono iz časa u čas počelo sve brže da stavlja u službu otadžbine.*“

- „*Ali se sasvim, nezavisno od toga, otkriva slaba misaona sposobnost naše tzv. inteligencije, kada se upravo u tim krugovima ne shvata da jedno stanje, koje nije moglo da suzbije narastanje kuge kakav je marksizam, tek sada, međutim, neće više biti u situaciji da povрати izgubljeno.*“

- „*Car Vilhelm II je kao prvi nemački car vođi marksizma pružio ruku pomirenja, ne sluteći da ti nitkovi nemaju časti. Dok su oni još držali carsku ruku u svojoj, druga se već mašila bodeža. Sa Jevrejinom nema nikakvog paktiranja, nego samo odlučno ili-ili!*“

- „*A da ne govorimo o marksističkim lažljivim listovima – njima je laž isto tako životna potreba kao mački lovljenje miševa, pa njen zadatak je samo taj da se narodu slomi narodna i nacionalna kičma, da bi on sazeo za robovski jaram internacionalnog kapitala i njegovih pravih gospodara - Jevreja!*“

- „*Polako se strah od marksističkog oružja Jevreja spušta kao mora na mozak i dušu pristojnog čoveka. Čovek počinje da drhti pred strašnim neprijateljem i time postaje njegova konačna žrtva.*“

- „*I ne sluteći je građanski svet sam iznutra već bio zaražen tim mrtvačkim otrovom marksističkih predstava, a njegov otpor potiče često više iz konkurentske zavisnosti ambicioznih vođa nego iz principijelnog odbijanja konačne bitke odlučnih protivnika.*“

- „*Nepobedivim, naprotiv izgledaju milioni, koji se iz političkih ubedenja protive nacionalnom uzdizanju – nepobedivim tako dugo, dok se ne pobije uzrok njihovog neprijateljstva, internacionalni marksistički pogled na svet, i izbije im se iz srca i mozga.*“

- „*Ono što će Musolinija uvrstiti u velikane naše planete jeste njegova odlučnost da Italiju ne deli sa marksizmom već da spase otadžbinu tako što je internacionalizam prepustio uništenju.*“

- „*Nemački nacionalni duhovi su stalno krišom prišaptavali sumnju, da smo mi, u osnovi uzev, takođe samo varijacija marksizma, možda čak samo prikriveni marksisti, ili još bolje, socijalisti. Jer ove glave ni do dan danas nisu shvatile razliku između socijalizma i marksizma..*“

Prethodni citat dobro opisuje aktualne *krankgeiste* kojih duhovna ograničenja sprečavaju biti [freigeistima](#) (slobodoumnicima); koji ništa ne „*prišaptavaju krišom*“ već javno, ali anonimno izriču bedastoće o *identičnosti fašizma, marksizma i socijalizma*, te njihovih vođa. Navedeno je još uvijek premalo zahirenim mozgovima fanova [fašističkog HSP-a](#), balavih mjerača „*visine kukuruza*“, zločinca koji se opija [führerskim vinom](#) i sličnog ljudskog korova. Takvi su uporni u širenju zločinačkih ideologija i u njihovoj praktičnoj realizaciji, te se ne mijenjaju niti kad im se nudi [amnestija](#), što na kraju završi kako je i skončalo tamo gdje se (krivo) očekivalo da je zauvijek gotovo. Dakako, od ljudi zadojenih mržnjom nije očekivati da će ih originalne riječi protivnika marksizma s kojim je surovo obračunavao, uvjeriti u bilo što. Mozgovi im se beskrajno vrte u mrtvoj petlji, po uhodanom receptu svog propagandističkog idola: „*Hiljadu puta ponovljena laž postaje istina*“. Ostaje samo poentirati suštinskom [konstatacijom](#):

„*Nigdje u temeljnim tekstovima komunizma, „Kapitalu” i „Komunističkome manifestu”, ne piše ništa čime se mogu opravdati njihovi kasniji tumači. U knjigama poput „Mein Kampf”, tog najčuvenijeg priručnika za istrebljenje, piše, međutim, sve.*“

5.7.2018.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>